

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XX. Arcana quædam ipsi à Divina Majestate manifestata, quàm
diversimodè se Beatis communicet, atque alij hujusmodi favores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Sed egritudinis, arbitror ita contigisse, ut Deus benedictam eam constitueret in duobus locis (sicut supra sumus philosophati de anima & corpore) hic unitam corpori, illudque informantem; ibi preditam ubicatione, praeſcindente illic ab his effectibus, nunquam tamen illos alibi excludente. Hoc doctis sufficit, catari credant: quia iste modus opinandi est probabilis, atque si Omnipotenti concedatur, posse fieri à Deo in corporibus, erit evidens in animabus.

Altera difficultas est de anima se ipsam allouente, assi forent due, eo solvitur, quod nobis evenit in statu naturali, ubi superior anima, portio melioribus collustrata Divine glorie rationibus, semet instruit, & convincit, ut suas deserat rationes inferiores, quibus proprium spectabat commodium, nè amplectetur, que sunt perfectiora. Advertendum autem est, hic à me portionem inferiorem non illam vocari, cui communiter ista appellatio attribuitur, & que est sola potentia imaginativa, ejusdemque appetitus; sed intelligi à me etiam id, quod ad intellectum spectat & voluntatem, quando minus perfecto reguntur lumine,

& fervore, qui ex eo oritur. Dicit igitur Virgo, nisi fallor, animam, id est portionem ipsius inferiorum, compulsam à superiori (qua, ut antehac diximus, erat in altissimo eo statu, quem ipsa non comprehendebat) fruitam fruīsse non nullis analēctis illius beatitudinis, non quod appetitus & potentie imaginativa aliquid inde obtigerit (modo tamen in hac fruītione nihil intervenire sensibile: quanquam etiam sic difficile foret explicare, quomodo considerat illa ubicatione cœlesti, potentie sensitiva aliquid possent percipere, quæ ibi non aderant) sed quod fruītio intellectus & voluntatis, propter lumen magis attemperatum, quam sit illud habituale & ratiōnissimum, fuerit aliquantid sensibilior. Multis alijs modis id posset explicari, quibus omnibus probaretur, quod, licet sint adeò admiranda, ut vix quantumvis remotissimè valeant apprehendi conjectando, que magna haec mulier cognovit de rebus spiritualibus, nihil tamen in ijs sit reperire, quod vel transversum ungvem deviet à Catholicā veritate, & vera doctrina.

-83 (**) 83-

CAPUT XX.

Arcana quædam ipsi à Divina Majestate manifestata, quam diversimodè se Beatis communicet, atque alij hujusmodi favores.

Cum hec Virgo usqueadè in ea cœlesti domo DEI esset familiaris, ut juxta literam videatur, omnis jam ipsius conversatio fuisse in illa sacra Aula; non modo ipsi Divina Majestas concessit, ut in ijs mysticis ascensibus frueretur analēctis ejus gloria, sed etiam quadanterus cognoscere differentiam, quæ ijs cœlestes Palatini, pro suorum diversitate meritorum illa fruuntur, ostendens hac ratione, qualis esset hujus sancta Animæ perfectio, cui non solum se faventem exhibebat, sed etiam indicabat, & exponebat gratias, quas alijs prestatabant: sicut hic Princeps aliquis non tantum intimo amico est bene addicetus, verum & ordinem pandit, quo alijs gratificatur. Vigesima Junij, anno sexcentesimo vigesimo quarto, ita ait.

Hodie manè me Dominus, nihil tale cogitantem, vocavit, & dixit mihi: veni mecum. Quis me vocat? respondi ego. Et sic mansi cogitabunda ultra hora quadrantem. Iterum me Dominus vocavit, dicendo: veni mecum Anima, & edocebo te, quæ sit gloria mea. Quis me vocat? respondi. Ego sum Dominus Deus tuus, respondit Divina Majestas: an me non novisti? jam te novi Domine, subjici. Ah mi Domine, quomodo tibi tam inurbanè respondi, cùm tu sis meus Deus! Id inde provenit, dixit Dominus, quia es terrea. Duxit me Dominus secum ad cœlestem Patriam, & ostendit mihi beatitudinem, quæ perfruuntur illi superni spiritus, in primisque Infantes, qui suscepto Baptismo absque proprijs moriuntur meritis. Erant venus

venustissimi, videbanturque singuli totidem Reges coronati: hi excedunt omnia, quæ reperiuntur, & sunt considerabilia in terra. Incolebant vastum campum, quasi à cæteris separati, intra celestem tamen Patriam, videntes, & cognoscentes, amantesque immensum illud Esse Dei. Quia vero hac primum vice vidi, quod seu locū concernit, quem inhabitabant, seu etiam modum, quo fruebantur Deo, videbatur mihi spectaculum obstupescendum. At quando perveni ad spectandos alios Beatos, qui proprijs suis operibus, adjuti à Divina gratia, suam obtinuerunt beatitudinem, adverti maximum, quo ab invicem differunt, intercedere discrimen. Inter fortunatos hos Infantes, specialiter à Deo illuminata, agnovi animam filioi Comitis de Alba, qui recenter paulò ante baptizatus, intra tres horas obierat, & erat gratiissimus.

Post hoc vidi vastum, & amoenissimum fluvium, in quo navigabant multæ animæ se objecstantes, quasi veherentur pontonibus. Hæ associatae multis Angelis canebant divinas laudes. Erat mulie sva-
vissima, & resonabat per illud flumen dulcissime. Contemplata sum illas diutissimè, & vidi, quod subinde attollerent oculos, quasi ad ætherem illius cœli, ac intuerentur quandam velut Lunam plenam lucidissimam, & insolite prorsus pulchritudinis, atque ab eadem reciperen celestes influxus, quibus admirabiliter recreabantur, & exhilarabantur. Hæsi attonta, videndo illud mysterium, quia ignorabam, quid significaret: & cum taliter essem constituta, Dominus mihi dixit: scias Anima, pulcherrimam eam Lunam, quam vides, symbolum esse meæ Sanctissimæ Matri, cuius visione & amabili contemplatione Beati redduntur participes specialis, & maximæ gloriæ accidentalis.

Inde sum ducta ulterius intra illam cœlestem Patriam, ubi mihi fuerunt ostensi simul omnes reliqui Beati. Universi intuebantur Divinum quandam Solem, ineffabilibus plenum splendoribus, & ab his ipsiis communicabatur gloria essentialis, quam corum Animæ obtinebant. Erat ille

symbolum magni Dei & Domini nostri. Vidi, quod, cum Animæ cognoscerent & amarent illud Divinum Esse, idem Divinus Sol eas intimè penetraret, proisque vi-
cissim illum. Ita sat sibi contemplabat istud mysterium, fruebárque eo juxta mo-
num modum, quo adusque fui abreptus in ec-
stasi, & restituta mibi reperi me in mes-
angulo. Deus sit semper benedictus.

*Fortunatorum istorum Infantium, de quibus hic loquitur, meminit in alijs vissimis, quas alibi referemus. Ut nostram prequam
materiam, specialiter est notata dogma, quod
redit vigesima primâ Aprilis, anno sexagesimo
vigesimo quinto, & sic recent.*

Feriâ secundâ, vigesimâ primâ hujus, intenta meæ orationi, vidi scalam, quæ meo cubiculo pertingebat usque ad os-
culum, & erat ascensu ardua: conabu-
subtrahere, quantum potui, prout soles, quando mihi relinquitur mora, id quod

ita feci, ut mihi Christus Dominus dixit.
Age Anima, attende, quia te jam dispe-
stolor. Hac ratione acquieci. Domini

subjicit: Ascende mecum Anima, per horum scalam ad cœlum, duxitque me Eusebius Majestas sursum induitam meâ conve-
veste per eam scalam, non sine magna molestia. Sub ipsa erat spatiofus campus,
& in illo multi truculentissimi demones,
qui adversum se pugnabant, mordentes
instar rabiosorum canum: & postquam
ego cecepi ascendere, summum pre se fer-
bant dolorem. Duxit me vero Divina Ma-
jestas secum per scalam, comitantibus me
omnibus meis Dominis Angelis, & post
illam à nobis superatam, fuit apertum cœ-
lum. Ingressus est Dominus, & ego illum
sum secura. Ibi me præsentavit Sanctissi-
ma Trinitati. Deinde fui ab eodem ma-
gno Domino per quandam velut declina-
tem illius sanctæ Civitatis ducta, inter das
Beatorum ordines, quos quidem tales al-
verti esse, quod fruenter Deo, eheu
que contentissimi: sed necio quid in ipsa
videtim, ut existimaverim, ab illis non o-
tineri, aut possideri illam gloriam eo mo-
do, quo ab alijs Beatis. Erat gloria & be-
tudo æterna, sed plurimum differens ab
ea, quam videram in alijs. Id ego malum
confi-

considerabam, & mirabar: siquidem, licet ipsos viderem Beatos, nihilominus respetu beatitudinis aliorum, præsertim vero insigniorum Sanctorum, erant, ut sic dicam, velut mendici, quemadmodum præsente Sole obscurantur stellæ. Postea me Eiusdem Majestas duxit ad quendam locum eminentem, ubi mihi ostendit gloriam aliorum Beatorum longè diversam, admirabilissimam, atq; abundantem magno lumine & splendore. Vidi specialiter quosdam maximos Sanctos, distinctis conspicuas gloriae prærogatibus, qui plurimum super alios eminabant, & priores illos videbant infinitè excedere. Inde sum dœta à Domino ad aliam multè superiorē ac diviniorem altitudinem, ubi sublimiore modo morabatur Majestas Triunus Dei. Ibidem vidi supremam, & plenissimam gloriam. Univit me sibi Deus, & mansi intra illud Divinum Esse.

Postquam ex intima ista Divina communicatione rediui, mēque reperi in meo loco, revolvebam animo, quæ videram, & reddebat me attonitam eorum, quos primos conspexi, gloria quodammodo imperfecta, aliorum collata gloriae. Non intelligebam, quid significaret arduitas illius scalæ, cuius mihi aëcensus accidit tam modestus, aut unde provenerit rabies, quam dæmones ostenderunt. Et quamvis, per Dei misericordiam non desiderem scire amplius, quam ipse velit, ac disponat; eram tamen velut solicita, quod Dominus tunc dissimulabat. Verum Divina Majestas, pro sua magna bonitate, videtur non potuisse ferre, ut me videret hac afflictam folicitudine, dixitque mihi post unam horam. Scias Anima, illos Beatos, quorum vidiisti duos ordines, quosque tantopere es mirata, esse animas eorum, qui in hoc mundo vitam egerunt scelestam ac perversam plenam mortalibus & gravissimis peccatis, sæpe resurgentem, denuoque relaben-tes; tandem autem, per meam clementiam & misericordiam, obiverunt in mea gratia: & postquam fuerunt mundatae in pennis Purgatorij, data fuit ipsis gloria, quam vidiisti, quæ licet sit gloria, ceterorum tamen gloriae comparata est minus

Vita Mar. de Escob. Pars II.

perfecta. Scala, quam vidiisti, repræsentat magnam difficultatem, quæ eam gloriam obtinuerunt, propter persecutionem dæmonum, & suam maximam tepiditatem. Alia gloria, quæ tibi fuit offensa, longè hac præstantior, adéoque excellens, est præmium animarum, quæ mihi in hac vita perfectè serviverunt. Tum ego dixi Divinæ Majestati: Quare vero, Domine, mihi manifestas hæc mysteria? Libenter, respondit Dominus, pando meis servis mea arcana: præterea ut cognoscas gratiam, quam tibi præsto, dum te duco eâ viâ, quæ progredieris; itaque homines sciant, quid amittant, quando mihi non serviunt, sicut debent; ac etiam ut protalibus ores. Hoc mihi dixit Dominus, qui sit in æternum benedictus. Amen.

Subdit postea, quod hoc quoque pertinet, postremis hujus mensis diebus videt, & sic ait.

Sub finem Aprilis, post extraordinarios affectus amoris Dei, quibus mea anima & cor ardebat, mihi dixit Divina Majestas: Modò Anima, es fatigata, veni tecum, ducam te, & videbis hortum, quo melior rem nunquam vidiisti. Duxit me Deus ad cœlestem Patriam, ostenditque mihi spatiolum, & pulcherrimum campum, atque in eo omnes Beatos. Cognovi ibi naturam, & essentiam Angelorum, & omnium reliquarum Hierarchiarum, unâque Patriarcharum & Prophetarum, ac ceterorum Beatorum, & Parvulorum, de quibus sum alijs locuta, atque illorum Beatorum, quos ante paucos dies videram, & qui, nostro modo loquendi, videbantur gloriam habere imperfectam. Fuit visio admirabilis, ubi tantam vidi cœlestium ac divinorum magnalium varietatem. Dixi tum Divinæ Majestati: Domine, iste est hortus? Ego illum voco immensorum pompam bonorum. Postea mihi DEUS ostendit sanctissimam Virginem Mariam, & sacratissimam Humanitatem JESU Christi Domini Redemptoris nostri, ac deinde Beatissimam Trinitatem, omniumque gloriam, modo possibili, & accommodato meæ exilitati. Vidi tamen divitias gloriae ac thesauros Divinos, qui me rapuerunt in admirationem; præterea qualiter

M

hic

hic Dominus, instar Divini Solis, suis influat radijs in illos Sanctos, eōsque reddat Beatos, communicando ipsis sua immensa bona.

Vehementer mirabat hanc magnificientiam, quando ad me venit sanctus Pater Ludovicus de Ponte, mihique, dixit: Soror, veni tecum ad tuum angulum, jam enim est tempus. Ego, quia eram quām contentissima, dixi: Relinque me sancte Pater, & reluctando nolebam cum ipso ire, quamvis insisteret, ut me abduceret. Eo tempore ad me vénit Dominus, dicens: Age Anima, veni tecum, ego te ducam. Paulò post reverfa ad meum cubiculum, ducente me Domino, conspexi illum quasi Solem lucidissimum, evibrantem divinos radios, qui erat figura factatissimæ Personæ Spiritus Sancti. Tum se coram illo prostravit Pater Ludovicus de Ponte, rogavitque ipsum, ut diffireret, si ei liberet, mysterium, quod volebat operari, siquidem esset nocturum meæ valetudini, propter meam debilitatem: verū Dominus id ipsi ea vice noluit concedere, perfrinxitque ijs radijs divinis meum pectus & cor, atque unitam illi Divinæ Essentiae me transformavit in se ipsum, ubi haec tenus permanisi, ita ut propè cum nemine possum conversari, nisi perquam difficulter. Benedictus sit in omnem æternitatem. Amen.

Videtur sancta Virgo hoc occasione indicare, quod non solum viderit gloriam Sanctorum, sed etiam naturalem corundem efficiam, quandoquidem dicit, se cognovisse naturam & efficiam Angelorum, & ceterorum Beatorum, posteaque ait, se vidisse ipsorum gloriam. Verum uicunque se res habeat, longe admirabilior est gratia, quam in hoc genere obtinuit tertia Iulij, hujus anni sexagesimi vigesimi quinti, ubi non quomodo cunque gloriam vidi Beatorum, sed etiam illam, quamvis brevissimo tempore, videtur delibavisse. Audiamus eventum, qui est singularissimus, & ab illa refertur his verbis.

Fetiā quintā, tertiā Julij, dum versarer cum Deo, & commoverentur, eo praesente, affectus meæ animæ, dixi ejusdem Majestati intensissimo affectu: Certè Do-

mine & Deus mihi pluris facio, si tuam tuat voluntatem, quām quidquid reperi est in cœlo & in terra. Atque hoc ait: Etu durante mihi multa in mentem veniunt, præsertim vero judicabam, nihil posse existere extra Deum, quod magis vel mem, neque amplius delester, quam impleam ipsius voluntatem, licet id agendo jacturam faciem vita, unāque omnium aliarum rerum. Dominus magnificiens hanc meam oblationem, & quāmantissimè mihi respondens, dixit: Opem es locuta, Anima, plurimū mihi actu placuisti, quem eliciuisti. Pollicor tibi per memetipsum, quod tibi propter illum sim singularem præstitus grām. Fuerat mihi pridie dictum, solvere ex Anglia ingentem classem hæreticorum, contra Regna Hispaniæ, & quia mihi id non in mentem venerat, dixi: Itaque in Domine, cum mihi sis gratiam istam pizzatur, fiat, si illi hæretici non sunt conveniendi, quin imo ab ipsis es offendendos, perseverantibus in suis erroribus, & sui vitæ vita, ut illos destruas, & auferas ex mundo, ubi tantas moliuntur injurias, voluntque injurijs afficeris tuos seruos, ut amque sanctam Ecclesiam. Dominus gravissimā quadam mansuetudine respondet: Bene est Anima, bene est: significans mihi, non istam esse gratiam, quam mihi dedit præstitus.

Mox conversus ad meos Dominos Angelos, commorantes in meo cubiculo, dixit: accipite istam creaturam, valite illam, & exornate, sicut alias confevisti, & imponite curri triumphali, ac vētice, quo iplam ego volo proficiisci. Sancti Angeli responderunt; profundè sele inclinando: Domine hunc vestitum collocabis Divinus tuus Spiritus, utpote illius dominus. Sit licet ita, dixit Dominus; ipse illicito mittet sui Praefectum vestitum. Aediebam haec verba, obstupeficens immensam charitatem hujus magni Dominostris, qui ad ostendendum nobis suum abundantem amorem, tantopere se nostro accommodat modo loquendi, & communiquerum usui, ut ista præmitat, quod melius intelligamus ipsius benevolentiam, quia

Eiusdem Majestas non sciret melius, ubi esset ille vestitus, & Angeli ignorarent voluntatem sui Domini, aut cogitarent ipsi esse ignota, quae illi referebant. Domini mei Angeli me re ipsa sustulerunt in altum, & Divina Persona Spiritus Sancti, praemissio suo vestiarum Praefecto, descendit stictata innumerâ multitudine Angelorum. Adveniebat Ipsius Majestas speciem generis humanam, assumptâ subtilissimi corporis figurâ, quale alias videre soleo. Est autem corpus phantaſticum, assumptum à Divinis Personis, absque comparatione, ut in alijs chartis dixi, delicatus eo, in quo comparare conſueverunt Angeli. Postquam Divina Majestas cum omni illo cœlesti comitatu advenit, fui quām spirituallissimè induita eo vestitu & ornatu, cuius alijs occasionibus memini, & elevata ad currum triumphalem. Erat is parvus, & superne totus discooperatus : materia erat similiſ ſolari, & pulchritudo ipsius ac splendores erant stupeſti. Trahebatur à quatuor sanctis animalibus (voco verò animalia, quia id mihi Deus modo quodam, quē nescio explicare, ita repræſentabat) & ſingula gerebant inſigne ac ſymbolum diſtinctum, unum Lunæ, aliud Solis, aliud Aquilæ, & aliud Leonis. Ito curru, & cum hoc comitatu fui veſta ad cœleſtem Jerofolymam, ubi me ille Divinus Spiritus, ac Deus noster, magnâ majestate & pompa, deponuit ex curru, & paribus mihi exhibitis indicijs amoris, dixit : Veni Sponsa mea, & cape poffeſſionem bonorum, quibus fruēris in æternum. Jam dixi, quanto cū rubore & verecundia, eò quod ſim viliſſima creatura, audiam hoc nomen Sponsæ : hic autem vel maximè erubui.

Duxit me Divina Majestas ad quendam altissimum locum, ubi videtur cumulatissimè repleviſe meanam animam gloriâ, collatâ mihi ſpeciali cognitione Divinæ Eſtentæ, & ipsius perfectionum atque attributorum. Et verè existimo, mihi hac vice fuiffe certo modo, quem exponere nescio, communicatam beatitudinem illorum, qui fruuntur Deo. Sicut ſi diceremus, à quopiam percipi ſaporem alicujus eibi, quem tantum admovifſet labijs, non

Vita Mar. de Eſcob, Pars II.

tamen comedisſet : ita, licet mea anima non frueretur eâ gloriâ, quam poſſident Beati, videtur nihilominus dictâ ratione illâ fuiffe fruita, ipsamq; velut delibavifc. Finitâ hac viſione & fruitione, tota Sanctissima Trinitas me ſibi univit, ubi mea anima fuit quāli ſubmerſa in immenſo Divinitatis pelago, donec poſt breve temporis ſpatium me reperi in meo angulo, ſed ita, ut mihi videtur aliquid deeffe, &, quamvis viverem, corpus tamen meum carere animâ.

Interea me denuò eſt allocutus Dominus, dixitque ſanctis Angelis, ut me ducent ad cœlum, quò etiam pars inferior ac natura ijs bonis frueretur. Inveni me ſubitò rurſum in cœleſti Patria, nescio profeſtò an cum corpore, an abſque illo : ſcio tamen proṛſus mirum mihi accidisse modum, quo tum videbam, quæcunq; erant in ea fortunatissima Civitate. Quia dum contemplarer pulchritudinem & ſplendorem ineffabilem Beatorum Spirituum, & gloriosarum Animarum, quæ erant inter iplos, debui manu oculos obtegere, ſicut illos tegimus, quando perſtinguntur à Sole. Primum, quod mihi Divina Majestas oſtendit, fuit, quod viderim meam animam unitam illi Domino, & quāli intime penetratam ab eo Divino Eſſe. Deinde conje ci oculos in totam illam cœleſtem multitudinem Angelorum, & Animarum ſanctarum : ac denique, eti velut eminus, vidi gloriosam Virginem Mariam Domina noſtram, cuius conſpectus me singulariter exhilatavit. Inter hæc, juxta ſupputatum poſtea à me tempus, præterirent tres circiter horæ : cum enim inchoata fuiffent horâ noctis duodecimâ, quando plenè ad me redij, jam erat tertia matutina. Adverti, dū frueret eo glorioſo cōſpetu, nescio quomodo, ſeu in me fuerit excitatus antiquus ille meus affectus agendi cum Deo viâ ordinariâ, ſeu exiſtimaverim, dictum mihi fuiffe, ut reverteter : adverti, inquam, me, ſive repugnando tunc illi affectui, ſive refiſtendo ei, à quo jubar abire, dixiſſe Deo, quia nempe mihi erat bene : Expeſta mi Deus, expeſta paſſo diutiū. Verū tandem operâ meo-

M 2 rum

rum Dominorum Angelorum sum secundò reducta ad meum angulum. Laudetur Divina Majestas in æternum. Amen.

Quedam hujus scripti difficultates sunt superius sufficienter explanatae. Quod attinet ad cetera, non tam nostrâ indiget explicatio-ne, quam incitat ad affectum gratiarum a-intelliguntur.

CAPUT XXI.

Concluditur horum ascensuum materia, admiran-dis quibusdam eventibus.

Dixi jam capite decimo septi-mo, omnes propè descriptas à nobis gratias, quas hec Virgo à Deo est consecuta, prestitas ipsi fuisse, dum à Divina Majestate elevare-zur ad cælum; atque hoc loco, ubi pertractabamus argumenta perfectionis, ad quam pertige-rat, illos tantummodo ad cælum ascensus esse collectos, ex quibus id ipsum clariss concluderetur. Tales sunt, quos nunc referam. Qui sequitur, evenit, anno sexcentesimo vigesimo sexto, sic ab ipsa descriptus.

Die secundâ Decembri, à media no-ste ad horam usque quartam matutinam, egi cum Deo, eliciens ferventes affectus contemptus mei ipsius, depromptos ex mei cognitione, quam mihi Æsus Majestas communicabat. Erant adeò vehementes, ut deficerem viribus, & rogando Deum, ut me adjuvaret ac illuminaret, dicebam summâ mihi possibili devotione Psalmum: *De profundis*. Deus meus solabatur & confortabat, tandemque duxit ad cœlestem Jerosolymam. Ibi me Domini mei An-geli prostraverunt super pavimentum illius celi, & acclinati caput ad fasciculum delicitissimorum, & svavissimè redolentium florum, qui illic erat, atque obdormivi. Somniavi, ostendi mihi, viderique à me Divinam Essentiam, & ejusdem attributa, eo modo, quo in hac vita mortali possum in mysticis videri figuris. Expergesfacta sum ex somno, & visa mihi fui, non somnia-visse, sed sicut dixi, vidi illud Bonum: atque re ipsâ non fuit aliter. Postquam videri ex isto quasi somno, ducta sum à

meis Dominis Angelis ad Majestatem magni Dei nostri, qui mihi dixit verba, quæ alias, & referre semper plurimum s-tubesco, sed à Confessario meo fereb-um iusta: fuerint autem hæc: *Tota pulchra es amica mea*. Cùm ita me compellari audire, abalienata fui à me pte vercom-dia, ac dixi: Mi Domine, noli me tales compellare, alioquin dicam, istud allo-quium non esse tuum. Divina Majestas diffusulavit hanc meam oppositionem. Angeli verò me drepente immiscerunt in quendam velut puteum illius celi, qu-totus quoque erat cælum, & coloris cœlestis. Intravi ipsum usque ad pectus, & que me, nescio quâ ratione, renovavi, & video et mihi inde exivisse alia. Tum Do-minus speciem gerens Divini Solis, ne pulcherrimâ irradiavit luce, ita ut eum ego resplenderem, & propter radios pro-deentes ex meis brachijs, manibus, digitijs, ac pectore, quibus perstringebantur mei oculi, cœcutirem. Ita hoc biusmodi fui constituta; postquam sum reducta ad meum angulum. Deus sit in æternum beatus. Amen.

Die decimâ nonâ Augusti, anno sexcen-simo vigesimo septimo, refert in scripto su-sequentia.

Toto fermè hoc mense Augusto sum passa gravissimos oculorum, pectoris, & dorsi dolores. Exurebant me vehementes quidam æstus, integris durantes diebus & noctibus, mēque continuè excruciantes, langiente ac deficiente naturâ, ut nulli viderer expiratura. Fiat Divina voluntas. Interea conspexi Majestatem Iesu Christi